

Kazalo vsebine

Hans Christian Andersen	2
Življenjepis	2
Pravljice	2
Cesarjeva nova oblačila	2
Grdi raček	3
Drame	5
Slavček, ...	5
Daleč od dvorca, ...	5
Kakor napravi stari, je zmerom prav.	5

Kazalo slik

Slika 1: cesarjeva nova oblačila	3
Slika 2: Grdi raček	4

Hans Christian Andersen

Življenjepis

Rodil se je 2. aprila 1805 (njegov rojstni dan je mednarodni dan mladinske knjige) v mestu Odese na Danskem. Njegov oče je bil čevljar, ki je umrl, ko je bilo pisatelju 11 let. Andersenova mati je želela, da se izuči za krojača, on pa je sanjal o drugih stvareh. Že v otroških letih se je prepuščal sanjarjenju, želel je postati pesnik in igralec. Napisal je nekaj romanov in gledaliških iger, ki pa so potonile v pozabo. Hodil pa je tudi v šolo. Bil je starejši kot ostali, zato so se mu posmehovali. Svetovno slavo so mu prinesle pravljice, ki so prevedene v največ svetovnih jezikov. Njegove zabavne in pogosto tudi otožne pravljice so prvič objavili leta 1835. Kljub slavi je živel samotno življenje. Umrl je 4. avgusta 1875, star sedemdeset let. Je eden najbolj znanih pisateljev na svetu.

Pravljice

Cesarjeva nova oblačila

Živel je cesar, ki je zelo oboževal nova, razkošna oblačila.

Nekoč sta prišla v mesto dva tujca. Pravila sta, da znata tkati najlepše blago najčudovitejših barv in vzorcev. Njuna oblačila pa naj bi bila posebnost tudi zato, ker naj bi bila nevidna za vsakogar, ki ni sposoben za opravljanje svoje službe, ali pa je neumen kakor noč.

Cesar se je takoj odločil, da hoče imeti taka oblačila. "Tako bom lahko ugotovil, kateri možje v mojem kraljestvu niso sposobni za opravljanje svoje službe. Vedel bom tudi, kdo je pameten in kdo neumen."

Sleparja sta postavila statve in se pretvarjala, da tketa. Na statvah pa nista imela ničesar. Najfinejšo svilo in sijajno zlato, ki sta ga zahtevala, sta vtaknila v svoji malhi.

Čez nekaj dni je cesar poslal starega poštenega ministra, da pogleda, kako napredujeta tkalca. "On bo še najbolje ocenil, kakšno je blago, kajti on je pameten človek in nihče ne opravlja svoje službe bolje od njega."

Minister je prišel v dvorano. Ubogi stari minister je napenjal oči. Videl pa ni ničesar, ker tudi ni bilo kaj videti. "Ljubi bog," si je mislil, "jaz da sem neumen? Da sem mar nesposoben za svojo službo? Ne, nikakor ne smem povedati, da ne vidim blaga!"

"No, ne boste nič rekli?" je vprašal eden od tkalcev.

"O, kako lepo je, res ljubko!" je dejal minister. "Ta vzorec in te barve!. Cesarju bom povedal, da mi izredno ugaja!"

Sleparja sta zahtevala še več denarja in sta tkala naprej.

Čez nekaj dni je cesar poslal k sleparjema drugega ministra. Tudi ta ni imel kaj videti. Zgodba se je ponovila.

Zatem je prišel čudežno blago pogledat še cesar v spremstvu izbranih mož, v katerem sta bila tudi že omenjena ministra.

Ministra sta hvalila blago: "Poglejte, Vaše visočanstvo, kakšen vzorec, kakšne barve!" Prepričana sta bila, da drugi blago zagotovo vidijo.

"Kaj takega!" si je mislil cesar. "Saj ničesar ne vidim! Strašno! Sem mar neumen? Nisem sposoben za cesarja?"

"O, res je lepo!" je dejal cesar. "Nadvse ga občudujem". In je kimal ter opazoval prazne statve.

Možje iz njegovega spremstva so govorili kot cesar: "O, res je lepo!" "Čudovito je! Ljubko! Odlično!" je šlo od ust do ust.

In cesar je vsakemu sleparju poleg denarja podelil viteški križ in naziv dvorni tkalec.

Zadnjo noč pred slovesnim sprevodom sta se sleparja delala sta se, da jemljeta blago s statev, režeta (s škarjami v zrak), šivata (z iglo brez niti).

Naslednje jutro je prišel cesar z dvorjani po nova oblačila. Odložil je oblačila, v katera je bil napravljen. Sleparja sta se pretvarjala, da mu podajata nove hlače, plašč, ogrinjalo. "Jedeta, kako Vam pristajajo! Res dragocena oprava!" so govorili iz spremstva.

Komorniki, ki naj bi nosili vlečko, so po tleh tipali za njo. Potem so v sprehodu hodili za cesarjem s privzdignjenimi rokami, saj si niso upali pokazati, da ničesar ne vidijo.

Ljudje ob cesti in na oknih, ki so opazovali sprevod, so govorili: "Jedeta, cesarjeva nova oblačila so brez primere! Kako lepo vlečko ima na plašču!" Nihče ni hotel pokazati, da ničesar ne vidi. To bi pomenilo, da je nesposoben za svojo službo ali pa da je sila neumen.

Nobena cesarjeva oblačila še niso požela toliko odobravanja.

Tedaj pa je dejal majhen otrok: "Saj nima ničesar na sebi!"

"Saj nima ničesar na sebi!" je nazadnje vzkliknilo vse ljudstvo.

Cesarju se je zdelo, da imajo prav, vendar si je mislil: "Zdržati moram do konca." Komorniki pa so tudi šli za njim in nesli vlečko, ki je sploh ni bilo.

Slika 1: cesarjeva nova oblačila

Grdi raček

Bilo je poletje, mama raca je gnezdila v repuhu, valila je male račke. Bila je že naveličana, saj se je že silno vleklo. Končno pa so jajca popokala in slišati je bilo čivkanje malih račk, ki so dvignile svoje glavice. Le največje jajce je še ležalo tam. Mama raca se je odločila, da bo še malo posedela na njem. Kmalu pa je popokalo tudi veliko jajce. Mladiček se je skotalil na plan. Bil je drugačen od ostalih mladičkov, silno velik in grd.

Naslednji dan je mama raca odpeljala male račke, da bi jih predstavila v račjaku. Odšli so k stari raci, ki je bila najplemenitejšega rodu. Stara raca je pohvalila vse otročiče, le grdi raček ji ni bil najbolj posrečen, predlagala je da bi ga malo predelali, da bi bil lepši. Mama raca pa ji ni dovolila, saj kljub grdemu videzu je bil raček dobrega srca in je plaval najboljše od vseh. Tako se je račja družinica preselila v račjak. Ubogemu račku pa se ni godilo najboljše, saj je bil tako strašno grd, da so ga vsi grizli, suvali in se norčevali iz njega.

Tedaj pa je zbežal iz račjaka in jo ucvrl v grmovje. Srečal je divje race in dva divja gosaka. Tudi oni so mu rekli, da je tako zelo grd, vendar da je njim vseeno, le da se ne poroči v njihovo družino.

Proti večeru je utekel iz močvirja, tekkel je čez polja in travnike in prispel do majhne revne kmečke kočje, kjer je živela starka z mačkom in kokošjo. Račka bi sprejeli medse, le če bi znal prestiti in se grbiti kot maček in nesti jajca kot kokoška. Ker sta maček in kokoška to počela, sta to tudi zahtevala od račka. Ker pa nista razumela, da ima vsak drugačno mnenje in mislila, da sta najpametnejša, nista razumela račka in njegove želje po plavanju. Zato se je raček odločil da bo šel v širni svet.

Prišla je jesen, ko je sonce zahajalo, je vzletela jata prelepih ptic. Bili so labodi, ki so leteli v tople kraje. Ni vedel nič o teh pticah, vendar jih je imel rad kot še nikogar. Ni jim zavidal lepote, še na pamet mu ni prišlo, da bi si želel take lepote, srečen bi bil že s tem, da bi ga race sprejele medse.

Že se je bližala zima, raček je zamrznil v ledu. Zgodaj zjutraj ga je rešil kmet in ga odnesel domov. Tam so ga oživili in otroci so se želeli igrati z njim. Raček pa se je bal, da mu hočejo kaj hudega. Zbežal je tudi iz te hiše. V tej hudi zimi je izkusil preveč nadlog in bede. Še dobro, da je prišla pomlad in je sonce spet začelo greti. Ko je ležal v močvirju so pred njim priplavali trije labodi. Ni mu bilo mar kaj mu bodo storili, on si je želel le do njih, saj je prepoznal ptice, ki jih je srečal jeseni. Ko pa je sklonil glavo, je v bistri vodi zagledal svoj odsev. Ni bil več grd, neroden, črnosiv ptič, temveč prelep labod. Resnično je bil vesel, kljub vsem mukam in trepljenju, je zdaj toliko bolj cenil svojo srečo. Labodi so ga božali s kljuni in otroci, ki so jih prišli hraniti, so najprej zagledali njega, bil je najlepši.

Pomisлил je, kako so ga zasmehovali, zdaj pa je najlepši med lepimi pticami.

Slika 2: Grdi raček

Drame

Slavček,

Daleč od dvorca,

Kakor napravi stari, je zmerom prav.

Vir: http://sl.wikipedia.org/wiki/Hans_Christian_Andersen (16. 5. 2014),

<http://sl.wikipedia.org/wiki/Grdira%C4%8Dek> (16. 5. 2014),

<http://www2.arnes.si/~soppzupa/oblacila/index.htm> (16. 5. 2014).